

Nr 672

Av herr **Björkman m. fl.**, i anledning av *Kungl. Maj:ts proposition nr 55, angående vissa anslag för militärmusiken under budgetåret 1962/63 m. m.*

(Lika lydande med motion nr 559 i Första kammaren)

Vid 1956 års riksdag beslöts en genomgripande omorganisering av militärmusiken innebärande en kvalitativ och kvantitativ förstärkning av stäm-besättningen inom musikkårerna, och som målsättning angavs att militärmusiken skulle kunna uppfylla det moderna musiklivets krav. Vid bedömningen härav fästes stor vikt vid den betydelse som existensen av militärmusikkårer har för det civila musiklivets blomstring i landet. Under hänvisning härtill avvisade också försvarsministern vid 1960 års riksdag förslag om indragning av musikkårerna i Västerås och Jönköping. I proposition nr 55 till innevarande riksdag har emellertid föreslagits en betydande minskning av antalet musiker vid första militärmusikkåren i Stockholm, från 37 till 24 beställningshavare. De 13 musikerna, samtliga tillhörande blåsarkategorien, föreslås överflyttade till andra kårer där vakanser föreligger.

Första militärmusikkåren är knuten till Svea livgarde och räknar i likhet med regementet sitt ursprung från 1526. Den har en mer än 100-årig tradition som en av landets främsta kårer inom svensk militärmusik. Genom kårens placeringssort i Stockholm har musikpersonalen haft möjligheter till hög musikalisk utbildning. Begåvade ynglingar har anställts som musikelever och erhållit sin grundläggande utbildning vid kåren, varefter de studerat vidare vid musikhögskolan, vilket inneburit att samtlig personal varit högskoleutbildad. Detta har bidragit till musikkårens höga standard, som ytterligare höjts genom de möjligheter som stått personalen till buds att medverka i civila orkestrar såsom Konsertföreningen, Hovkapellet och Sveriges Radios orkestrar och som gett dem en för en musiker synnerligen värdefull orkesterrutin. Omvänt kan sägas att utbildningen av musiker vid Svea livgarde har verkat i hög grad berikande på det civila musiklivet, inte bara i Stockholm utan även i andra delar av landet. Betydelsen och vikten av svensk militärmusik framgår bl. a. av att blåsargrupper i statsunderstödda orkesterföreningar landet runt med få undantag rekryteras från militärmusikkårerna. Första militärmusikkårens stora betydelse för det civila musiklivet i Stockholm framgår av följande siffror.

Av de 37 blåsarmusiker som f. n. är knutna till Hovkapellet har 20 fått

hela sin utbildning vid Svea livgarde och ytterligare 7 fått delar av sin utbildning vid detta regemente. För Konsertföreningens och Sveriges Radios del är motsvarande siffror 9 (+3) av sammanlagt 23 blåsarmusiker, respektive 15 (+7) av sammanlagt 39 blåsarmusiker. I dagens läge är ovannämnda institutioner dessutom i hög grad beroende av medverkan från militärmusikerna vid inträffande sjukdomsfall, vid krav på större besättningar vid uppförandet av vissa musikaliska verk etc. Härtill kommer att majoriteten av musikkårens befattningshavare vid sidan av sitt ordinarie arbete utnyttjas som lärare i musikskolor av olika slag.

Av i detta sammanhang ingalunda oväsentlig betydelse är tillgången till lämpliga platser för övnings- och repetitionsarbete. Redan blivande pianister och violinister möter som bekant stora problem att finna lokaler där de utan olägenhet för omgivningen kan utbilda sig på sina instrument. Än större måste dessa problem vara för blivande blåsarmusiker. Det är uppenbart att ett regementsområde för denna musikerkategori erbjuder den kanske enda möjligheten till en fri musikutövning som vår huvudstad f. n. kan ge.

Då det redan i nuvarande läge råder brist på kvalificerade blåsarmusiker skulle, såsom framgår av det ovan anförda, ett bifall till propositionens förslag i förevarande del medföra allvarliga konsekvenser för inte minst det civila musiklivet. Denna uppfattning delas också av organisationsnämnden för militärmusiken, vilken på försvarsministerns uppdrag i höstas framlade de förslag till en begränsning av det totala antalet militärmusiker i landet varå proposition nr 55 grundas. En beskärning av det redan alltför ringa antalet blåsarmusiker skulle dessutom med all sannolikhet framtvinga en import av utländska musiker av detta slag, en utveckling som inte minst från facklig musikersynpunkt måste te sig synnerligen olycklig.

Enligt vår uppfattning bör frågan om antalet militärmusikkårer, dessas numerär, stämbesättning etc. inte ses snävt med utgångspunkt i behovet av militärmusik vid olika tillfällen — även om för Stockholms del högvaktstjänst, statsceremonier och mottagningar utöver den ordinarie förbandstjänsten uppenbarligen ställer extra höga krav på de befintliga musikkårens kapacitet. Den militära musikkårsorganisationen bör enligt vår mening även ses som en betydelsefull del av statsmakternas stöd till det civila musiklivet i landet. Detta stöd bör i vart fall inte minskas, vilket ett bifall till det framlagda förslaget om reducering av antalet musiker vid Svea livgarde skulle innebära. Ett bifall till propositionen i förevarande del skulle medföra en årlig besparing på försvarshuvudtiteln av cirka 200 000 kr. Det är dock här väsentligen en fråga om från vilken huvudtitel och från vilket anslag en verksamhet skall bekostas om vars värde och betydelse för vårt lands kulturliv endast en mening bör kunna råda. I avvaktan på att frågan om utformningen av det statliga stödet till musikverksamheten i Stockholm

närmare utreds — varom uppvaktningar nyligen har gjorts hos regeringen — bör någon minskning av det nu utgående anslaget ej företas.

Under hänvisning till vad sålunda anförts hemställer vi,

att riksdagen vid behandlingen av Kungl. Maj:ts proposition nr 55 måtte avslå propositionen i den del, som avser reducering av antalet musiker vid första militärmusikkåren i Stockholm.

Stockholm den 6 mars 1962

Folke Björkman

Stellan Arvidson

Yngve Hamrin

Rune Gustavsson

i Alvesta